

Asia: VN/26856/2023

Luonnos hallituksen esitykseksi eduskunnalle uudeksi alueidenkäyttölaki

Lausunnonantajan lausunto. Lausuntopalautteen käsittelyn helpottamiseksi ympäristöministeriö pyytää, että lausunto jaotellaan lausuntopyynnössä ilmoitettujen väliotsikoiden mukaisesti.

Kommentit luvusta 1 Yleiset säännökset

Suunnittelutarvealue-säännökseen (AKL 9 §) tulisi lisätä tuulivoimaloiden melualueet sekä voimaloiden kaatumisriskialueet, joiden alueilla loma-asumisen ja vakituisen asumisen rakentamiselle muodostuu rajoitteita. Suunnittelutarvealueella vakituisten asuntojen ja loma-asuntojen lupamenettely tulisi edellyttää sijoittamislupamenettelyä.

Samalla yleiskaavoja koskeva enintään 10 vuoden voimassaoloaika alueen osoittamisesta suunnittelutarvealueeksi ei tulisi koskea tuulivoimaosayleiskaavoitusta.

Suomessa toteutuneissa tuulivoimaosayleiskaavoissa voimaloiden melualueet tai kaatumisriskialueet ovat voineet ulottua myös yleiskaava-alueiden ulkopuolelle tai esim. naapurikuntien alueille ja lisäksi tuulivoimaloita on rakennettu Suomessa pelkästään suunnittelutarveratkaisupäätösten kautta. Toteutuneiden tuulivoimapuistojen melualueen rakentamista ei siten ohjata kattavasti yleiskaavan avulla eikä rakennusvalvonnan lupamenettelyihin ole riittäviä työkaluja ilman sijoittamislupamenettelyä suunnittelutarvealueilla.

”AKL-luonnos 9 §, Suunnittelutarvealue:

Suunnittelutarvealueella tarkoitetaan asemakaavoittamatonta aluetta, jolla rakentamisen tiivistymisen tai yhdyskuntateknisten verkostojen ja liikenneväylien rakentamisen tai niiden toteuttamisedellytysten turvaamisen takia tarvitaan tavanomaista lupamenettelyä laajempaa harkintaa uuden rakentamisen sijoittamisessa.

Suunnittelutarvealuetta koskevia säännöksiä sovelletaan myös sellaiseen rakentamiseen, joka ympäristövaikutusten merkittävyyden vuoksi edellyttää tavanomaista lupamenettelyä laajempaa harkintaa.

Kunta voi yleiskaavassa tai rakentamislain (751/2023) 17 §:ssä tarkoitetussa rakennusjärjestyksessä osoittaa suunnittelutarvealueeksi myös alueen, jolle sen sijainnin vuoksi on odotettavissa suunnittelua edellyttävää yhdyskuntakehitystä tai jolla erityisten ympäristöarvojen tai ympäristöhaittojen vuoksi on tarpeen suunnitella alueidenkäyttöä.

Yleiskaavan tai rakennusjärjestyksen määräys alueen osoittamisesta suunnittelutarvealueeksi on voimassa enintään 10 vuotta kerrallaan. Rakentamisen sijoittamisen edellytyksistä suunnittelutarvealueella säädetään rakentamislain 46 §:ssä.”

Vuosittain järjestettävän kunnan ja ELY-keskuksen välisen kehittämiskeskustelun muuttaminen vähintään kerran kahdessa vuodessa järjestettäväksi yhteistyökeskusteluksi (kunnan ja Lupa- ja valvontaviraston kesken) korostaa valtion viranomaisen roolin muutosta kuntien kaavoitusta ”ohjaavasta ja valvovasta” viranomaisesta yhteistyötä tekeväksi ja kuntia tukevaksi toimijaksi.

Kommentit luvusta 2 Viranomaisten tehtävät

Lupa- ja valvontavirasto sekä elinvoimakeskus ovat uusia virastoja, joiden osalta on vaikea arvioida miten ne tulevat vaikuttamaan kuntien toimintaan. Kuntien kannalta myönteisenä nähdään Lupa- ja valvontaviraston tehtävä, jonka mukaisesti Lupa- ja valvontaviraston tulee tukea kuntien alueidenkäytön suunnittelua.

Kuntien kannalta jää vielä epäselväksi, mitä ”osallistuminen” Elinvoimakeskuksen alueidenkäytön toimivuuden ja kestävyys edistämistehtävissä käytännössä tarkoittaa erityisesti muualla kuin ALK-luonnoksen 8 §:n mukaisilla kaupunkiseuduilla.

Lakimuutoksen perustelujen mukaisesti: ”Elinvoimakeskuksen alueidenkäytön edistämistehtävään kuuluisi kestävän yhdyskuntarakenteen, ilmastotavoitteiden, kiertotalouden ja luonnon monimuotoisuuden edistäminen rakennetussa ympäristössä muun muassa osallistumalla alueensa alueidenkäyttöä koskeviin kehittämishankkeisiin ja -ohjelmiin sekä alueidenkäytön liikenteeseen liittyvien tavoitteiden edistämiseen. Edistämistehtävään kuuluisi lisäksi alueidenkäytön ja liikenteen yhteensovittamisen edistäminen muun muassa osallistumalla alueellaan alueidenkäytön, asumisen ja liikenteen yhteensovittamiseksi tehtävään yhteistyöhön (ehdotetun § 8:n mukaisesti), maankäytön, asumisen ja liikenteen sopimusmenettelyihin sekä liikenne- ja liikennejärjestelmäsuunnitteluun. Edistämistehtävään kuuluisi myös toimiminen alueidenkäytön asiantuntijana elinvoimakeskuksen omissa ohjelmissa ja tehtävissä.”

AKL-luonnos 13 §: ”Lupa- ja valvontaviraston on tuettava kunnan alueidenkäytön suunnittelua. Lupa- ja valvontaviraston on valvottava, että kaavoituksessa ja muussa alueidenkäytössä otetaan huomioon vaikutuksiltaan valtakunnalliset ja merkittävät maakunnalliset asiat.”

AKL-luonnos 14 §: ”Elinvoimakeskus edistää alueellaan alueidenkäytön toimivuutta ja kestävyyttä.”

Kommentit luvusta 3 Valtakunnalliset alueidenkäyttötavoitteet

-

Kommentit luvusta 4 Maakuntakaava

Alueidenkäyttölain 21 §:n mukaan maakuntakaavassa esitetään maakunnan alueidenkäytön periaatteet ja osoitetaan maakunnan kehittämisen kannalta tarpeellisia alueita. Voimassa olevaan lakiin verrattuna maakuntakaavan tehtäviin ei enää kuuluisi yhdyskuntarakenteen periaatteiden esittäminen. Tämä perusteluna todetaan maakuntakaavan tehtävän rajaamisesta maakunnallisesti tai valtakunnallisesti merkittäviin alueidenkäytön kysymyksiin.

Maakuntakaavoitukseen esitetyt muutokset ovat pääsääntöisesti oikeansuuntaisia ja kaavatason merkityksen selkeyttäminen ja täsmentäminen on hyvä asia. On kuitenkin huomioitava, että maakuntakaavassa tulee edelleen voida käsitellä seudullisesti merkittäviä asioita ja alueita sekä kuntien maankäyttöä siltä osin, kun maankäytön ratkaisuilla on selvästi kuntarajat ylittäviä vaikutuksia sekä aluevaraustarpeita. Näistä voidaan mainita tuulivoiman, kaupan suuryksiköiden, väylästön, kunnallistekniikan, sähköverkkojen, laajojen luontoesiintymien (hyödyntämisen) ja suurten elinkeinohankkeiden aiheuttamat vaikutukset, jotka usein ulottuvat laajemmalle, maakunta- ja/tai kuntarajat ylittävälle alueelle. Maakuntakaavassa tulisi voida esim. esittää edelleen seudullisesti merkittävät tuulivoima-alueet, koska pelkkien maakunnallisesti merkittävien tuulivoima-alueiden osoittaminen tarkoittanee vain muutamien hyvin suurten tuulivoima-alueiden osoittamista tv-alueina. Tällä on vaikutusta voimassa olevan maakuntakaavan seudulliset tuulivoima-alueiden toteuttamisedellytyksiin, koska ne jäisivät ratkaistavaksi kuntakaavoituksessa. Tätä kautta alueidenkäyttölain sisältämä uusi kahdeksankertaisen voimalakorkeuden etäisyysvaatimus (68 §) tulisi koskemaan tulevaisuudessa myös näitä tuulivoima-alueita. Lain valmistelussa tulee huomioida, että maakuntakaavassa selvitetty ja esitetty selkeät linjaukset antavat selkänjoaa kuntakaavoitukseen estämättä kuitenkaan kuntien omaa toimivaltaa maankäytön suunnittelussa.

Maakuntakaavoituksen yhteydessä laadittavat ylikunnalliset selvitykset palvelevat maakunnan kuntia sekä ovat hyödynnettävissä myös kuntakaavoituksessa. Siten on tärkeää, että edelleen maakuntakaavoituksessa laaditaan selvityksiä ja vaikutusarviointeja myös niistä yhdyskuntarakenteen tarpeista, jotka ovat ylikunnallisia. Maaseutukunnissa ei laadita yhteisiä yleiskaavoja, joilla ylikunnallisia yhdyskuntarakenteen periaatteita tarkasteltaisiin.

Lakiluonnoksessa on mahdollistettu poikkeaminen maakuntakaavasta yleiskaavaa laadittaessa, tai asemakaavasta, jos yleiskaavaa ei ole (27§). Tämä säännös on myönteinen kuntien kannalta ja mahdollistaa entistä paremmin maakuntakaavan ratkaisujen täsmentämisen kuntakaavoituksessa.

Maakuntakaavoituksen sisältövaatimuksia ja/ tai maakuntakaavamääräyksiä (AKL 23 §, 26 §) tulee muuttaa tai täydentää metsätalousalueille osoitettavat suojelualueiden ja -määräysten osalta. Maakuntakaavassa metsätalousalueille tulisi voida esittää enintään sellaisia suojelualueita-, -kohteita ja -määräyksiä, jotka ovat joko valtion korvauspiiriin kuuluvia (esim. luonnonsuojelualueet) tai metsälain kautta osoitettavia. Maakuntakaavoissa metsätalousalueille osoitetuista suojelualueista, -kohteista ja määräyksistä johtuvia korvausvelvoitteita ei saa velvoittaa kuntien maksettavaksi.

Kommentit luvusta 5 Yleiskaava

Kaavojen sisältövaatimusten täydentäminen esimerkiksi ilmastonmuutosta ja luonnon monimuotoisuutta koskevilla seikoilla on perusteltua, mutta saattaa myös kokonaisuutena lisätä selvitystaakkaa. Kunnissa kaavaprosessit ovat hidastuneet, kaavahankkeiden laadintakustannukset ovat kasvaneet sekä hallintotyömäärät lisääntyneet jatkuvasti kasvavien selvitys- ja vaikutusarviointivelvoitteiden takia. Ammattitaitoisia, kokeneita kaavoittajia ei ole riittävästi Suomessa; vaikutusarviointien laadinnat ovat usein vaativia asiantuntijatehtäviä, joita kunnan joutuvat myös tapauskohtaisesti ostamaan asiantuntijakonsulteilta. Selvitystaakka hidastaa kaavaprosessien etenemistä.

AKL-luonnos 34 §, Yleiskaavan sisältövaatimukset (otteita): ”Yleiskaavaa laadittaessa maakuntakaava on otettava huomioon siten kuin siitä edellä säädetään. Yleiskaavaa laadittaessa on kiinnitettävä erityisesti huomiota:

2) olemassa olevan yhdyskuntarakenteen ja infrastruktuurin hyödyntämiseen;

10) lisääntyviin sään ääri-ilmiöihin ja tulvariskeihin varautumiseen sekä kunnan hulevesien hallinnan toteuttamisen edellytyksiin.”

Yleiskaavan sisältövaatimusten mukaisesti yleiskaavaa laadittaessa on kiinnitettävä erityisesti huomioita kohdan 2 mukaisesti ”olemassa olevan yhdyskuntarakenteen ja infrastruktuurin hyödyntämiseen”. Tämän sisältövaatimuksen soveltaminen on osin ristiriidassa sen vaatimuksen kanssa, että esim. asemakaava-alueille tulee jättää riittävästi viheralueita ja puustoisia alueita. AKL 50 §:n mukaisesti ”Kaavoitettavalla alueella tai sen lähiympäristössä on oltava riittävästi puistoja, viheralueita tai muita lähivirkistykseen soveltuvia alueita. Asemakaavassa on varauduttava lisääntyviin sään ääri-ilmiöihin ja tulviin.” Maaseutukuntien isot tonttikoot mahdollistavat paremmin hulevesien hallinnan tonttien sekä korttelien alueilla kuin hyvin pienet tonttikoot. Riittävän suuret tonttikoot mahdollistavat myös istutettavien tai puustoisena säilytettävien tonttiosien osoittamisen (viilentävä, varjostava vaikutus). Riittävien viheralueiden osoittaminen korttelialueiden välille edellyttää myös yhdyskuntarakenteen ja infrastruktuurin laajentamis- ja muuttamismahdollisuuksia. Yhdyskuntarakenteen tiivistämisen ei tulisi siten olla päätavoitteena sään ääri-ilmiöiden hallinnassa. Säännöskohtaa tulisi muuttaa esim. yhdyskuntarakenteen hyödyntämisestä sen kehittämiseen (kursiivi).

2) olemassa olevan yhdyskuntarakenteen ja infrastruktuurin kehittämiseen sään ääri-ilmiöiden hallinnan mahdollistamiseksi;

ALK-luonnoksen 40 §:n mukaisesti yleiskaavan laadinnan kustannusvelvoite selkeytyy, mikäli yleiskaava tai yleiskaavan muutos laaditaan maanomistajan aloitteesta ja maanomistajan eduksi. MRL 44 §:n verraten AKL-luonnoksen 40 §:n 2. momentin sisältö on hyvä, tärkeä sekä selkeyttävä täydennys yleiskaavojen laadintakustannusvastuun osalta.

AKL-luonnos, 40 § Yleiskaavan käyttö rakentamisluvan perusteena: ”Yleiskaavaa voidaan käyttää suoraan rakentamisluvan perusteena rakentamislain 46 §:n 1 momentin 1 ja 3 kohdassa säädetyn estämättä niillä alueilla, joilla yleiskaavassa on siitä erikseen määrätty. Määräys ei voi koskea aluetta, jolla alueidenkäytön ohjaustarve edellyttää asemakaavan laatimista. Edellytyksenä on lisäksi, että yleiskaava ohjaa riittävästi rakentamista ja muuta alueidenkäyttöä kyseisellä alueella.

Jos 1 momentissa tarkoitettu yleiskaava laaditaan pääasiallisesti yksityisen edun vaatimana ja maanomistajan tai -haltijan aloitteesta, kunta voi periä tältä yleiskaavan laatimisesta aiheutuneet kustannukset kokonaan tai osaksi. Kunta hyväksyy kaava-aluekohtaisesti perittävän maksun periaatteet ja maksun perimistavan sekä ajan.

Yleiskaavan käytöstä rakentamisluvan perusteena ranta-alueella säädetään 73 §:ssä. Yleiskaavan käytöstä aurinkovoimaloiden ja tuulivoimaloiden rakentamisluvan perusteena säädetään 67 ja 70 §:ssä.”

AKL-luonnos 41 §:n mukainen mahdollisuus päivittää yleis- ja asemakaavaa samassa prosessissa voi tietyissä tilanteissa lyhentää kaavoitusprosessin kokonaiskestoa (vireille tulosta kaavojen voimaantuloon). Pykälän mukaisesti ”Yleiskaavan hyväksymispäätöksessä voidaan samalla päättää alueella voimassa olevan asemakaavan kumoamisesta.” Tämä voi helpottaa ja nopeuttaa esim. vanhentuneiden ranta-asemakaavojen kumoamista, mikäli maanomistaja käynnistää ranta-asemakaavan kumoamisen ja sitoutuu myös tarvittaviin kustannuksiin samanaikaisesti, kun kunta laatii yleiskaavaa.

AKL-luonnos, 41 § Yleiskaavan ja asemakaavan yhteiskäsittely:

”Yleiskaava ja asemakaava voidaan laatia yhtä aikaa ja hyväksyä samalla päätöksellä. Tällöin laadittavana oleva yleiskaava ohjaa asemakaavan laatimista voimassa olevan yleiskaavan sijasta.

Yleiskaavan hyväksymispäätöksessä voidaan samalla päättää alueella voimassa olevan asemakaavan kumoamisesta.”

Kommentit luvusta 6 Asemakaava

Kaavojen sisältövaatimusten täydentäminen esimerkiksi ilmastonmuutosta ja luonnon monimuotoisuutta koskevilla seikoilla on perusteltua, mutta saattaa myös kokonaisuutena lisätä

selvitystaakkaa. Kunnissa kaavaprosessit ovat hidastuneet, kaavahankkeiden laadintakustannukset ovat kasvaneet sekä hallintotyömäärät lisääntyneet jatkuvasti kasvavien selvitys- ja vaikutusarviointivelvoitteiden takia.

Asemakaava-alueilla ei tulisi edellyttää laajaa selvitystaakkaa, mikäli asemakaava on yleiskaavaa noudattava ja yleiskaavan laadintavaiheessa on jo laadittu selvityksiä ja vaikutusarviointeja.

AKL- luonnos 50 § Asemakaavan sisältövaatimukset:

”Asemakaavaa laadittaessa on maakuntakaava ja yleiskaava otettava huomioon siten kuin siitä edellä säädetään.

Asemakaava on laadittava siten, että luodaan edellytykset terveelliselle, turvalliselle ja viihtyisälle elinympäristölle, palvelujen saavutettavuudelle ja liikenteen, erityisesti joukkoliikenteen, jalankulun ja pyöräliikenteen järjestämiselle. Rakennettua ympäristöä ja luonnonympäristöä tulee vaalia eikä niihin liittyviä erityisiä arvoja saa hävittää. Kaavoitettavalla alueella tai sen lähiympäristössä on oltava riittävästi puistoja, viheralueita tai muita lähivirkistykseen soveltuvia alueita. Asemakaavassa on varauduttava lisääntyviin sään ääri-ilmiöihin ja tulviin.”

Kommentit luvusta 7 Vähittäiskaupan suuryksiköitä koskevat erityiset säännökset

Laista poistettaisiin säännös, jonka mukaan merkitykseltään seudullisen vähittäiskaupan suuryksikön sijoittaminen maakuntakaavan keskustatoiminnoille tarkoitetun alueenulkopuolelle edellyttää, että vähittäiskaupan suuryksikön sijoituspaikaksi tarkoitettu alue on maakuntakaavassa erityisesti osoitettu tähän tarkoitukseen. Laista poistettaisiin samalla myös velvoite esittää merkitykseltään seudullisen vähittäiskaupan suuryksikön koon alaraja maakuntakaavassa. Maakuntakaavassa ei olisi myöskään enää esitettävä vähittäiskaupan suuryksiköiden enimmäismitoitusta keskustatoimintojen alueiden ulkopuolella. Tältä osin lakimuutos on kuntien kaavoitusta selkeyttävä.

AKL-luonnoksen 64 §:n mukaisesti ”Vähittäiskaupan suuryksiköllä tarkoitetaan tässä laissa yli 4 000 kerrosneliömetrin suuruista vähittäiskaupan myymälää sekä sellaista myymäläkeskittymää, joka vaikutuksiltaan on verrattavissa vähittäiskaupan suuryksikköön”.

Voimassa olevassa alueidenkäyttölaissa määrätään: ”Vähittäiskaupan suuryksiköllä tarkoitetaan tässä laissa yli 4 000 kerrosneliömetrin suuruista vähittäiskaupan myymälää.”

Myymäläkeskittymää koskeva lisäys tulee poistaa lakikohdasta tai sen määrittäminen tulisi päivittää; kyseinen myymäläkeskittymän käsite on aiemmin sisältynyt MRL:n 71 d §:n säännökseen ja on nyt siirretty osaksi vähittäiskaupan suuryksikkökäsitettä.

Kunnille tulee mahdollistaa laajasti kaupan kehittämistä koskeva kaavoitusoikeus ja -monopoli. Lakiperustelujen mukaisesti ”Vähittäiskaupan suuryksiköitä koskevia säännöksiä sovellettaisiin myös sellaiseen myymäläkeskittymään, joka vaikutuksiltaan on verrattavissa vähittäiskaupan

suuryksikköön. Vähittäiskaupan myymäläkeskittymä on useasta erillisestä ja toisistaan lähietäisyydellä olevasta myymälästä muodostuva toiminnallisesti yhtenäinen kaupan aluekokonaisuus, jossa yksittäisten myymälöiden koko ei ylitä 4000 kerrosneliömetriä.” Myymäläkeskittymän määrittelyssä jää epäselväksi, mitä tarkoitetaan usealla erillisellä myymälällä ja lähietäisyydellä? Säännös ei saisi rajoittaa ja vaikeuttaa kuntien liike- ja kauppakorttelien kehittämistä asemakaavoituksella, mikäli toisiaan lähelle sijoittuvat myymälät lasketaan yhtenä kokonaisuutena.

AKL-luonnos 64 §, Vähittäiskaupan suuryksikkö:

”Vähittäiskaupan suuryksiköllä tarkoitetaan tässä laissa yli 4 000 kerrosneliömetrin suuruista vähittäiskaupan myymälää sekä sellaista myymäläkeskittymää, joka vaikutuksiltaan on verrattavissa vähittäiskaupan suuryksikköön.”

AKL-luonnos 65 §, Vähittäiskaupan suuryksiköiden sijoittuminen ja niitä koskevat erityiset sisältövaatimukset: ”Vähittäiskaupan suuryksikkö on osoitettava ensisijaisesti maakuntakaavan, yleiskaavan tai asemakaavan keskusta-alueelle. Vähittäiskaupan suuryksikkö voidaan kuitenkin osoittaa keskusta-alueen ulkopuolelle, jos sen lisäksi mitä kaavojen sisältövaatimuksissa muutoin säädetään, huolehditaan, että suunnitellulla alueidenkäytöllä ei ole merkittäviä haitallisia vaikutuksia keskusta-alueiden kaupallisiin palveluihin ja niiden kehittämiseen.”

AKL-luonnos 66 §, Asemakaavan oikeusvaikutukset vähittäiskaupan suuryksiköiden sijoittumiseen: ”Vähittäiskaupan suuryksikköä ei saa sijoittaa maakuntakaavan tai yleiskaavan keskustatoiminnoille tarkoitetun alueen ulkopuolelle, ellei alue ole asemakaavassa erityisesti osoitettu tätä tarkoitusta varten.

Mitä 1 momentissa säädetään, koskee myös olemassa olevan vähittäiskaupan myymälän laajentamista vähittäiskaupan suuryksiköksi. Mitä 1 momentissa säädetään, koskee myös vähittäiskaupan suuryksikön laajentamista, paitsi jos laajennus ei ole merkittävä.”

Kommentit luvusta 8 Tuulivoimarakentamista koskevat erityiset säännökset

AKL-luonnoksen 68 §:n tuulivoimaloiden kiinteä etäisyysvaatimus (8 kertaa voimalan korkeus) merkittävästi vähentää tai estää jatkossa niiden tuulivoimapuistojen yleiskaavoituksen, jotka eivät sijoitu maakuntakaavassa esitetyille tv-alueille.

Lakikohdan etäisyysvaatimus sekä suostumusmenettely ohjaavat tuulivoimaosayleiskaavahankkeita hyvin harvaanasuilla erämaa-alueille sekä suurten, instituutionaalisten maanomistajien alueille.

Säännöksen myötä maakuntakaavan tv-alueiden painoarvo ja vaikutus maakunnallisiin hiilineutraalitavoitteisiin muuttuu (kun tv-alueiden ulkopuolisen tuulivoiman kaavoitusmahdollisuus estyy tai vähenee merkittävästi).

Säännöksen myötä maakuntakaavojen tv-aluerajausviivan merkitys myös muuttuu. Lakiperusteluissa todetaan seuraavasti: ”Tilanteessa, jossa osa tuulivoimayleiskaavassa osoitetuista tuulivoimaloista ei sijoitu maakuntakaavassa osoitetulle tuulivoimaloiden alueelle, vähimmäisetäisyyttä olisi noudatettava niiden tuulivoimaloiden osalta, jotka olisivat maakuntakaavan tuulivoimaloiden alueiden ulkopuolella. Tuulivoimaloiden sijoittumisen tulkinnassa suhteessa maakuntakaavaan olisi kuitenkin aina huomioitava maakuntakaavan yleispiirteisyys (s.121).” Nykyinen oikeuskäytäntö (esim. KHO: 2023:57) on tulkinnut tv-aluerajauksia yleispiirteinä rajauksina sekä mahdollistanut voimaloiden sijoittamisen myös tv-alueiden ulkopuolelle. Siten AKL 68 §:n säännöksen sisältövaatimus poikkeaa jo voimassa olevien maakuntakaavojen laadintavaiheessa esille tuoduista maakuntakaavojen oikeusvaikutuksista (esim. Keski-Suomen maakuntakaavan 2040 selostuksen sivu 88).

Säännöksen myötä myös jo laadittujen tuulivoimaosayleiskaavojen muuttaminen vaikeutuu ja mahdollisesti vanhat tuulivoimapuistot poistuvat käytöstä, kun voimaloiden uusimisen tarve konkretisoituu, koska säännöksen etäisyysvaatimukset tulevat huomioitavaksi kaavamuuotosten laadinnassa. Siten on mahdollista, että jo toiminnassa olevia tuulivoimapuistoja ei enää uudisteta nykyisten voimaloiden toiminnan päättyessä.

Voimalatekniikan kehittyessä myös mahdollisten uudentyyppisten hiljaisempien (ja mahdollisesti lavattomien) voimaloiden käyttömahdollisuus rajoittuu merkittävästi.

Voimalakorkeuteen sidotussa 8 x vähimmäisetäisyydessä huomioidaan myös kaavoissa osoitetut, rakentamattomat rakennuspaikat (rantayleiskaavat, ranta-asemakaavat, asemakaavat). Tällä on merkittävä tuulivoimayleiskaavoitusta estävä vaikutus, koska esim. Keski-Suomessa on laadittu kattavasti rantaosayleiskaavoja kuntien vesistöalueille ja myös ranta-asemakaavoja on lukumääräisesti paljon; kaavoitettuja lampia sekä järviä sijoittuu huomattavia määriä ns. haja-asutusalueille sekä erämaaille metsäalueille. Kaavoitettuja ranta-alueita sijoittuu myös maakuntakaavoissa seudullisesti merkittäväksi osoitetuille tv-alueille. Voimalamäärien vähentyminen vaikuttaa suoraan investointien kannattavuuteen sekä sähköverkkoon liittymisen mahdollisuuksiin ja osaltaan estänee hankkeiden toteuttamismahdollisuuksia.

Suostumusmenettely on jätetty lakiluonnoksessa kunnan vastuulle, mutta suostumukselle ei ole säädetty määrämuotoa.

Kaavaprosessiin liittyvässä lainsäädännössä tunnistetaan maankäyttösopimukset (asemakaavoituksen osalta), mutta ei maanomistajien ja yhtiöiden välisten yksityisoikeudellisten sopimusten sisältöjen käsittelyä. Suostumusmenettelyn todetaan olevan kuitenkin kunnan vastuulla,

vaikka kunta ei voi olla sopimusosapuolena kuin omistamillaan maa-alueilla. Säännöksen osalta jää epäselväksi minkälainen suostumus katsotaan riittäväksi kirjalliseksi suostumukseksi.

Suostumusmenettely on hidas prosessi sekä juridisesti haasteellinen kunnan vastattavaksi; esim. tulisiko kunnan varmistaa tavalla tai toisella että maanomistaja on suostumusasian ymmärtänyt ja on myös oikeuskelpoinen sekä oikeustoimikelpoinen (suostumus on sitova ja sitoo myös tulevia omistajia).

Maankäytön suunnittelussa tulisi tarkastella hankkeen vaikutuksia eikä esim. sopimusosapuolen oikeustoimikelpoisuutta.

Miten suostumusmenettelyn säännökseen liittyen tulee huomioitavaksi jo voimassa olevat maanvuokrasopimukset, mikäli niiden laatimisvaiheessa ei ole maanomistaja voinut huomioida 68 §:n suostumusmenettelyn sitovuutta?

AKL-luonnoksen 68 §:n 8x-voimalakorkeuteen sidottu etäisyysrajoitus, suostumusmenettely sekä maisemavaikutuksia koskeva uusi säännös tulevat vaikuttamaan laajasti tuulivoima-alan investointimahdollisuuksiin Suomessa. Tuulivoimainvestointien estyminen tai väheneminen vaikuttaa samalla Suomen koko energiantuotantoon sekä hiilineutraaliuteen liittyviin tavoitteisiin. Suomen ja maakuntien hiilineutraalitavoitteet eivät enää voi nojata tuulivoimarakentamiseen, mikä tulisi huomioida säännöksen vaikutusarvioinnissa.

AKL-luonnos 68 §, Tuulivoimarakentamista koskevan yleiskaavan erityiset sisältövaatimukset:

”Laadittaessa 67 §:ssä tarkoitettua tuulivoimarakentamista ohjaavaa yleiskaavaa, on sen lisäksi, mitä yleiskaavasta muutoin säädetään, huolehdittava siitä, että:

- 1) yleiskaava ohjaa riittävästi rakentamista ja muuta alueidenkäyttöä kyseisellä alueella;
- 2) suunniteltu tuulivoimarakentaminen ja muu alueidenkäyttö sopeutuu ympäristöön;
- 3) suunniteltu tuulivoimarakentaminen ei aiheuta merkittäviä haitallisia maisemavaikutuksia;
- 4) tuulivoimalan tekninen huolto ja sähkönsiirto on mahdollista järjestää.

Jos tuulivoimarakentamista ohjaava yleiskaava ei sijoitu maakuntakaavassa osoitetulle tuulivoimaloiden alueelle, tuulivoimala on sijoitettava vähintään kahdeksan kertaa tuulivoimalan kokonaiskorkeuden etäisyydelle olemassa olevista asuinrakennuksista ja rakentamisluvan saaneista asuinrakennuspaikoista sekä asemakaavassa tai 40 tai 73 §:ssä tarkoitettussa yleiskaavassa osoitetuista asuinrakennuspaikoista.

Edellä 2 momentissa säädettyä vähimmäisetäisyyttä ei sovelleta, jos kaikki ne maanomistajat ja maanvuokraoikeuden haltijat, joiden omistama asuinrakennus tai kaavassa osoitettu asuinrakennuspaikka sijaitsee lähempänä kuin kahdeksan kertaa tuulivoimalan kokonaiskorkeuden etäisyydellä suunnittelusta tuulivoimalasta, antavat tähän kirjallisen suostumuksensa. Annettua suostumusta ei voi myöhemmin perua. Maanomistajan ja maanvuokraoikeuden haltijan antama suostumus sitoo myös kiinteistön myöhempää omistajaa ja maanvuokraoikeuden haltijaa.”

Kommentit luvusta 9 Aurinkovoimarakentamista koskevat erityiset säännökset

Yleiskaavan käyttö aurinkovoimalan rakentamisen perusteena (ALK-luonnos 70 §, 71 §, 72 §) on myönteinen lakiuudistus, koska MRL:n voimassa olleessa on tarvittu yleiskaavoituksen lisäksi suunnittelutarveratkaisupäätös. AKL 70 §:n säännöksen ”joustavoittava” hyöty voi toteutua kuitenkin vain, mikäli myös sijoittamisluvalla suunnittelutarvealueella on vielä mahdollista ratkaista hankkeen vaikutusten salliessa laajojakin aurinkovoima-alueita (esim. mikäli hanke ei edellytä YVA-menettelyä) eikä vain enintään alle 10 hehtaarin alueita (ks. sijoittamislupa suunnittelutarvealueella -rakentamislakimuutos 46 §). Lakimuutoksilla ei saa aiheuttaa merkittävästi kasvavaa yleiskaavojen tai asemakaavojen laadintatarvetta aurinkovoima-alueita koskien.

AKL-luonnos 70 §, Yleiskaavan käyttö aurinkovoimalan rakentamisluvanperusteena: ”Yleiskaavaa voidaan käyttää suoraan aurinkovoimalan rakentamisluvan perusteena rakentamislain 46 §:n 1 momentissa säädetyn estämättä niillä alueilla, joilla yleiskaavassa on siitä erikseen määrätty.”

Kommentit luvusta 10 Ranta-alueita koskevat erityiset säännökset

AKL-luonnoksen 77 §:ssä säädetään yleiskaavan laatimisesta perittävästä korvauksesta ranta-alueella. Jos rantoja käsittelevä yleiskaava laaditaan pääasiallisesti loma-asutuksen järjestämiseksi, kunta voisi periä yleiskaavan laatimiskustannukset maanomistajilta heidän kaavasta saamansa hyödyn suhteessa. Kunta hyväksyisi kaava-aluekohtaisesti perittävän maksun periaatteet ja maksun perimistavan ja -ajan. Pykälä vastaisi voimassa olevan lain 76 §:ää muutoin, mutta enää ei säädettäisi voimassa olevan lain tapaan siitä, että kunta voisi periä ainoastaan puolet laatimiskustannuksista. Säännösmuutos, jonka mukaisesti kuntien on mahdollista periä kustannukset kokonaisuudessaan, on myönteinen.

AKL-luonnos 77 §, Yleiskaavan laatimisesta perittävä korvaus ranta-alueella: ”Jos rantoja käsittelevä yleiskaava laaditaan pääasiallisesti loma-asutuksen järjestämiseksi, voidaan yleiskaavan laatimiskustannukset periä maanomistajilta heidän kaavasta saamansa hyödyn suhteessa. Kunta hyväksyy kaava-aluekohtaisesti perittävän maksun periaatteet ja maksun perimistavan ja -ajan.”

Kommentit luvusta 11 Kaavoitusmenettely ja vaikutusten selvittäminen kaavaa laadittaessa

AKL-luonnoksen 78 §:ssä säädetään, että asemakaavaa laadittaessa tulisi arvioida todennäköisesti merkittävät vaikutukset rakentamisen kustannuksiin. Lakikohta aiheuttaa jälleen uutta kaavaprosessiin sisältyvää selvitys- ja vaikutusarviointityötä ja edellyttäisi kaavoituksen henkilöstöltä

myös rakentamisen ammattiosaamisen ja kustannusarviolaadinnan taitoja, vaikka säännöksen perusteluissa ei edellytetä tarkkoja hinta-arvioita esitettävän. Kustannusvaikutuksia on vaikea arvioida, ellei ole rakentamiseen liittyvää ammattiosaamista ja tietoja eri rakennusteknisten ratkaisujen vaikutuksista sekä rakentamisen tämänhetkistä kustannustasoista. Säännöksen voimaantulo aiheuttaisi todennäköisesti kunnille edelleen lisääntyviä asiantuntijakonsulttien ostopalvelukuluja.

AKL-luonnos 78 § (ote): ”Asemakaavaa laadittaessa on lisäksi arvioitava kaavan todennäköisesti merkittävät vaikutukset rakentamisen kustannuksiin.”

AKL-luonnoksen 81 §:n säännös mahdollistaa sekä yleis- että asemakaavojen vireilletulosta ilmoittamisen ja laadintavaiheen kuulemisen samanaikaisesti, mikä parantaa mahdollisuuksia järjestää vuorovaikutus kaavan tavoitteiden ja merkityksen mukaisella tavalla sekä nopeuttaa ja sujuvoittaa kaavaprosesseja. Samalla kaavaprosessiin liittyvä kuntien osallistamisen hoitamisen hallintotyömäärä vähenee.

AKL-luonnos 81 §:n 3 mom.: ”Asemakaavaa ja yleiskaavaa valmisteltaessa osallisille voidaan varata tilaisuus mielipiteensä esittämiseen samalla, kun ilmoitetaan vireilletulosta.”

AKL-luonnoksen 79 §:n mukainen kaavoituskatsauksen korvaaminen verkossa ylläpidettävällä aineistolla vireillä olevista ja vireille tulevista kaavoista on kannatettavaa. Kuntalaisten sekä osallisten kannalta on selkeämpää, että tiedot vireillä ja laadinnassa olevista tai valmisteluun tulevista kaavahankkeista löytyvät kuntien verkkosivuilta.

AKL-luonnos 79 §, Tieto vireillä olevista kaavoista: ”Kunnan on pidettävä yleisessä tietoverkossa tietoa kunnassa vireillä olevista kaavoista. Kunnan on pidettävä yleisessä tietoverkossa tietoa myös lähiaikoina vireille tulevista kaavoista, ellei kyse ole vähäisestä asemakaavamutoksesta.

Maakunnan liiton on pidettävä yleisessä tietoverkossa tietoa vireillä olevista ja lähiaikoina vireille tulevista maakuntakaavoista.”

Kommentit luvusta 12 Asemakaavan ja yleiskaavan laatimisaloite ja asemakaavan ja yleiskaavan laatiminen yhteistyössä

Alueidenkäyttölakiluonnoksen uusi kaavan laatimisaloitesäännös (AKL 90 §) on kuntien hallintotyötä lisäävä sekä tarpeeton. Maanomistajilla on jo nyt mahdollisuus tehdä kaavoitusta koskevia aloitteita ja tehdä yhteistyötä kunnan kanssa kaavan laadinnassa. Toimivia käytäntöjä ei pidä vaikeuttaa lisäsääntelyllä. Pääsääntöisesti kaavoitusaloitteet keskeytyvät maanomistajan taholta, kun maanomistajalle selviää kaavoitustyön kustannusvastuut. Ne kaavoitusaloitteet, jotka ovat realistisia

ja joiden kustannusvastuisiin maanomistajat sitoutuvat, käsitellään sekä etenevät jo nykyisin kaavoitus sopimusmenettelyjen kautta.

Säännöksen mukaan kunnan olisi päätettävä aloitteen hyväksymisestä tai hylkäämisestä monijäsenisessä toimielimessään ilman aiheutonta viivytystä ja viimeistään neljän kuukauden kuluessa aloitteen saapumisesta. Monijäsenisellä toimielimellä tarkoitettaisiin kuntalain 30 §:n mukaisia kunnan toimielimiä. Tämä säännös aiheuttaa jälleen kunnille hallintovalmistelujen lisääntymistä sekä edellyttää kokousten järjestämisiä.

Alueidenkäyttölain 90 § tulisi poistaa kokonaisuudessaan tai säännöstä tulisi voida noudattaa hyvin joustavasti, kunnan oman hallintomenettelytavan mahdollistavana (käsittelyaika joustava sekä hallintosäännössä voitaisiin ratkaista toimielin tai viranhaltija, joka käsittelee aloitteet).

AKL-luonnos 90 §, Asemakaavan ja yleiskaavan laatimisaloite:

”Maanomistajalla on oikeus tehdä kunnalle perusteltu aloite asemakaavan tai 40, 67, 70 tai 73 §:ssä tarkoitetun yleiskaavan laatimiseksi tai muuttamiseksi omistamalleen alueelle.

Kunnan on päätettävä aloitteen hyväksymisestä tai hylkäämisestä monijäsenisessä toimielimessään ilman aiheutonta viivytystä ja viimeistään neljän kuukauden kuluessa aloitteen saapumisesta.

Kunnan päätökseen 2 momentissa tarkoitetussa asiassa ei saa hakea muutosta valittamalla.”

Lakikohtaan 91 § sisältyvä mahdollisuus antaa kaavaehdotuksen laadinta maanomistajalle ja toisaalta kaavaehdotuksen laadintaan liittyvä kunnan ohjausvelvollisuus ja keskeytyspäättö-oikeus voivat aiheuttaa ristiriitaisia tulkintoja käytännössä sekä sitä kautta kuorimittaa kunnan hallintotyömäärää. Kumppanuuskaavoitus on jo nykyään mahdollista esim. kaavoituksen käynnistämissopimuksen laadinnan kautta. Erityisesti yleiskaavojen laadintaoikeus tulisi säilyä kunnilla; maanomistaja voisi sitä vastoin kilpailuttaa ja palkata kaavanlaatijan, jonka työtä kunta ohjaa.

AKL-luonnos 91 §, Asemakaavan ja yleiskaavan laatiminen yhteistyössä maanomistajan kanssa: ”Kunta voi maanomistajan pyynnöstä päättää antaa asemakaavaa tai 40, 67, 70 tai 73 §:ssä tarkoitettua yleiskaavaa koskevan ehdotuksen maanomistajan laadittavaksi tämän omistamalle alueelle. Kunnan on päätettävä pyynnön hyväksymisestä tai hylkäämisestä monijäsenisessä toimielimessään.

Kunta ohjaa kaavaehdotuksen laatimista ja voi asettaa kaavaehdotusta koskevia tavoitteita ja ehtoja. Kunta voi perustellusta syystä palauttaa kaavaehdotuksen valmisteluun tai keskeyttää valmistelun. Kunnan on päätettävä valmistelun keskeyttämisestä monijäsenisessä toimielimessään.

Kunnan ja maanomistajan on neuvoteltava ennen kaavan laatimisen aloittamista ja lisäksi ennen kaavaehdotuksen asettamista julkisesti nähtäville.

Kunnan on huolehdittava osallistumisen ja vuorovaikutuksen järjestämisestä 11 luvun mukaisesti.

Maanomistajan on toimitettava asemakaavaehdotuksen laadinnan yhteydessä syntynyt pohjakartta kunnan säilytettäväksi ja käytettäväksi osana kunnan kartta-aineistoa.

Kunnan päätökseen 1 ja 2 momentissa tarkoitetuissa asioissa ei saa hakea muutosta valittamalla.

Luku 12. Asemakaavan ja yleiskaavan laatimisaloite ja asemakaavan ja yleiskaavan laatimina yhteistyössä maanomistajan kanssa (AKL 90 §, 91 §)."

Koemmentit luvusta 13 Merialuesuunnittelu

-

Kommentit luvusta 14 Kansallinen kaupunkipuisto

-

Kommentit luvusta 15 Valtion rajat ylittävät ympäristövaikutukset

-

Kommentit luvusta 16 Pakkokeinot ja seuraamukset

-

Kommentit luvusta 17 Kaavan ja muun päätöksen tiedoksianto koskevat säännökset

-

Kommentit luvusta 18 Muutoksenhaku

Alueidenkäyttölakiluonnoksen uusi kaavan laatimisaloitesäännös (AKL 90 §) on kuntien hallintotyötä lisäävä sekä tarpeeton. Maanomistajilla on jo nyt mahdollisuus tehdä kaavoitusta koskevia aloitteita ja tehdä yhteistyötä kunnan kanssa kaavan laadinnassa. Toimivia käytäntöjä ei pidä vaikeuttaa lisäsääntelyllä. Pääsääntöisesti kaavoitusaloitteet keskeytyvät maanomistajan taholta, kun maanomistajalle selviää kaavoitustyön kustannusvastuut. Ne kaavoitusaloitteet, jotka ovat realistisia ja joiden kustannusvastuusiin maanomistajat sitoutuvat, käsitellään sekä etenevät jo nykyisin kaavoitussopimusmenettelyjen kautta.

Säännöksen mukaan kunnan olisi päätettävä aloitteen hyväksymisestä tai hylkäämisestä monijäsenisessä toimielimessään ilman aiheetonta viivytystä ja viimeistään neljän kuukauden kuluessa aloitteen saapumisesta. Monijäsenisellä toimielimellä tarkoitettaisiin kuntalain 30 §:n mukaisia kunnan toimielimiä. Tämä säännös aiheuttaa jälleen kunnille hallintovalmistelujen lisääntymistä sekä edellyttää kokousten järjestämisiä.

Alueidenkäyttölain 90 § tulisi poistaa kokonaisuudessaan tai säännöstä tulisi voida noudattaa hyvin joustavasti, kunnan oman hallintomenettelytavan mahdollistavana (käsittelyaika joustava sekä hallintosäännössä voitaisiin ratkaista toimielin tai viranhaltija, joka käsittelee aloitteet).

AKL-luonnos 90 §, Asemakaavan ja yleiskaavan laatimisaloite:

”Maanomistajalla on oikeus tehdä kunnalle perusteltu aloite asemakaavan tai 40, 67, 70 tai 73 §:ssä tarkoitetun yleiskaavan laatimiseksi tai muuttamiseksi omistamalleen alueelle.

Kunnan on päätettävä aloitteen hyväksymisestä tai hylkäämisestä monijäsenisessä toimitelimesssä ilman aiheetonta viivytystä ja viimeistään neljän kuukauden kuluessa aloitteen saapumisesta.

Kunnan päätökseen 2 momentissa tarkoitettuassa asiassa ei saa hakea muutosta valittamalla.”

Lakikohtaan 91 § sisältyvä mahdollisuus antaa kaavaehdotuksen laadinta maanomistajalle ja toisaalta kaavaehdotuksen laadintaan liittyvä kunnan ohjausvelvollisuus ja keskeytyspäättösoikeus voivat aiheuttaa ristiriitaisia tulkintoja käytännössä sekä sitä kautta kuorimittaa kunnan hallintotyömäärää. Kumppanuuskaavoitus on jo nykyään mahdollista esim. kaavoituksen käynnistämissopimuksen laadinnan kautta. Erityisesti yleiskaavojen laadintaoikeus tulisi säilyä kunnilla; maanomistaja voisi sitä vastoin kilpailuttaa ja palkata kaavanlaatijan, jonka työtä kunta ohjaa.

AKL-luonnos 91 §, Asemakaavan ja yleiskaavan laatiminen yhteistyössä maanomistajan kanssa:

”Kunta voi maanomistajan pyynnöstä päättää antaa asemakaavaa tai 40, 67, 70 tai 73 §:ssä tarkoitettua yleiskaavaa koskevan ehdotuksen maanomistajan laadittavaksi tämän omistamalle alueelle. Kunnan on päätettävä pyynnön hyväksymisestä tai hylkäämisestä monijäsenisessä toimitelimesssä.

Kunta ohjaa kaavaehdotuksen laatimista ja voi asettaa kaavaehdotusta koskevia tavoitteita ja ehtoja. Kunta voi perustellusta syystä palauttaa kaavaehdotuksen valmisteluun tai keskeyttää valmistelun. Kunnan on päätettävä valmistelun keskeyttämisestä monijäsenisessä toimitelimesssä.

Kunnan ja maanomistajan on neuvoteltava ennen kaavan laatimisen aloittamista ja lisäksi ennen kaavaehdotuksen asettamista julkisesti nähtäville.

Kunnan on huolehdittava osallistumisen ja vuorovaikutuksen järjestämisestä 11 luvun mukaisesti.

Maanomistajan on toimitettava asemakaavaehdotuksen laadinnan yhteydessä syntynyt pohjakartta kunnan säilytettäväksi ja käytettäväksi osana kunnan kartta-aineistoa.

Kunnan päätökseen 1 ja 2 momentissa tarkoitetuissa asioissa ei saa hakea muutosta valittamalla.

Luku 12. Asemakaavan ja yleiskaavan laatimisaloite ja asemakaavan ja yleiskaavan laatiminen yhteistyössä maanomistajan kanssa (AKL 90 §, 91 §).”

Kommentit luvusta 19 Kaavan ja muun päätöksen tiedoksianto ja voimaantuloa koskevat säännökset

-

Kommentti luvusta 20 Erinäiset säännökset

-

Kommentit luvusta 21 Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

Siirtymäsäännöstä koskien vireillä olevia kaavoja tulee muuttaa. Säännöstä tulisi muuttaa siten, että kaavat, joiden osalta valmisteluvaiheen kuulemisesta on tiedotettu, noudattavat tämän lain voimaan tullessa olleita säännöksiä (eli uutta alueidenkäyttölakia ei noudateta). Kaavahankkeissa, joiden laadinnan yhteydessä on myös YVA-menettelyä toteutettu samanaikaisesti, YVA-selostuksen perusteltu päätelmä saadaan käyttöön pääsääntöisesti kaavaluonnosaineiston nähtävillä olon jälkeen. Siten siirtymäsäännös ei tulisi koskea vasta kaavaehdotusvaihetta.

AKL-luonnos 126 §. Vireillä olevat kaavat: ”Pykälän mukaan kaavoja, jotka on asetettu ehdotuksena julkisesti nähtäville ennen tämän lain voimaantuloa, laadittaessa ja hyväksyttäessä noudatettaisiin tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.”

Kommentit alueidenkäyttölain muuttamisesta (liitelaki, nimike muuttuu laiksi kaavojen toteuttamislaki)

Alueidenkäyttölain uudistuksen yhteydessä myös alueidenkäyttölain muihin pykäliin muutoksia. Alueidenkäyttölaista aikanaan kaavojen toteuttamista koskevaan lakiin siirtyvässä pykälässä 101 a säädettäisiin maanomistajan oikeudesta saada maakunta-, yleis- tai asemakaavan suojelumääräyksestä johtuvasta rajoituksesta metsätalouden harjoittamiselle kunnalta korvaus, jos rajoituksesta aiheutuu vähäistä suurempaa taloudellista menetystä.

Alueidenkäyttölaissa on eri kaavatasoille määrätty sisältövaatimukset, joiden mukaan luonnon monimuotoisuutta ja luontoarvoja tulee vaalia. Sisältövaatimusten täyttämiseksi kaavoihin on usein tarpeellista antaa mm. puuston käsittelyä koskevia määräyksiä. Lakiluonnoksen § 101 a asettaa haasteen kaavojen sisältövaatimusten täyttämiseksi, koska todennäköisesti osa kaava-alueiden luontoarvokohdetietoista esitetään jatkossa vain kaavaselostuksissa tai kaavakartalla vain informatiivisena tietona. Suojelumääräyksiin osoitettaisiin vain luonnonsuojelualueet ja luonnonsuojelulain 111 §:n mukaisesti kohteet sekä metsälain 10 § mukaiset kohteet. Muut metsätalousalueiden luontoarvoja koskevat kaavatiedot jäivät informatiivisiksi ilman metsänkäyttöä rajoittavia suojelumääräyksiä.

Kunnilla ei ole taloudellisia mahdollisuuksia AKL 101 a §:n mukaisten korvausten maksamiseen tai hallinnollista resurssia korvausmenettelyjen hoitamiseen ja siten alueidenkäyttölain 101 a §:n säännös tulee poistaa tai muuttaa merkittävästi sisällöllisesti. Mahdollinen korvausmenettelyyn liittyvä valmistelu sekä kaava-aineistojen arviointi korvausriskien osalta aiheuttaisi kunnille lisää

hallinnollista työtä. Lakikohta aiheuttaa myös lisääntyvien valitusprosessien kautta oikeuskäsittelyihin käytettävän hallintotyön määrää.

Mikäli AKL-luonnoksen 101 a §:n tulisi voimaan, se vaikuttaisi sekä yleis- ja asemakaavakarttojen sisältöön automaattisesti, koska kunnilla ei ole taloudellisia mahdollisuuksia korvausten maksamiseen. Säännöksen myötä osa kaava-alueiden luontoarvokohdetietoista esitettäisiin jatkossa vain kaavaselostuksissa tai vain enintään kaavakartalla informatiivisena tietona; eli säännös johtanee siihen, että vain luonnonsuojelualueet ja luonnonsuojelulain 111 §:n mukaisesti kohteet sekä metsälain 10 § mukaiset kohteet (joiden alueilla sovelletaan myös metsälakia *) osoitetaan kaavakartoilla suojelumääräyksiin ja muut metsätalousalueiden luontoarvoja koskevat kaavatiedot jäävät informatiivisiksi ilman metsänkäyttöä rajoittavia suojelumääräyksiä. *Esim. yleiskaavojen M- ja V-alkuiset alueet, asemakaavojen M-alkuiset alueet ovat alueita, joilla metsälakia sovelletaan.

Alueidenkäyttölain laadinnassa tulisi huomioida, että eri kaavatyyppien sisältövaatimuksia myös muutetaan vastaavasti metsätalousalueita koskien eli tarkennetaan mitä luonnonympäristön erityisiä arvoja ei saa hävittää (esim. määräys koskee metsätalousalueilla vain muodostettavia tai olemassa olevia luonnossuojelualueita, LSL:n 111 §:n alueita ja Metsälain 10 §:n kohteita, joissa metsälakia voidaan soveltaa).

Lisäksi tulisi varmistaa, että AKL:n 101 a §:n metsätalouden harjoittamisen rajoittamista koskeva kunnan korvausvelvoite ei koskisi ranta-asemakaavoitusta, koska ranta-asemakaavoitus on pääsääntöisesti maanomistajan aloitteesta käynnistettävä kaavatyyppi. AKL:n 101 a §:n metsätalouden harjoittamisen rajoittamista koskeva kunnan korvausvelvoite ei saisi myöskään koskea maakuntakaavoja, koska kunnat eivät ole maakuntakaavojen laatijatahoja. Korvausvelvoite tulee poistaa maakuntakaavan yleispiirteisyyden johdosta. Lakikohdan osalta olisi lisäksi tarpeen tarkentaa metsäkiinteistön ja metsätalouden harjoittamisen määritelmiä.

AKL-luonnos 101 a §, Korvaus metsätalouden harjoittamisen rajoituksesta: ”Maanomistajalla on oikeus saada maakunta-, yleis- tai asemakaavan suojelumääräyksestä johtuvasta rajoituksesta metsätalouden harjoittamiselle kunnalta korvaus, jos rajoituksesta aiheutuu vähäistä suurempaa taloudellista menetystä. Vähäistä suurempana menetystä pidetään, jos se on vähintään 3000 euroa tai vähintään neljä prosenttia maanomistajan rajoituksenalaisen metsäkiinteistön markkinakelpoisen puuston arvosta, sen mukaan kumpi laskentaperuste on maanomistajalle edullisempi.

Tätä pykälää ei sovelleta, jos suojelumääräyksen alaisesta alueesta on tarkoitus muodostaa luonnonsuojelulain mukainen suojelualue tai jos suojelumääräys koskee muita luonnonsuojelulain 111 §:ssä tarkoitettuja alueita. Tätä pykälää ei myöskään sovelleta, jos suojelumääräyksen alaisella alueella sovelletaan metsälakia ja suojelumääräys koskee metsälain 10 §:ssä tarkoitettuja erityisen tärkeitä elinympäristöjä.”

RakL 46 §:n säännöksellä heikennetään merkittävästi kuntien mahdollisuutta ratkaista aurinkovoima-alueiden toteuttamista sijoittamislupamenettelyllä suunnittelutarvealueilla, koska kohdassa tarkoitettuna merkittävänä rakentamisena pidetään aina pinta-alaltaan vähintään kymmenen hehtaarin kokoista aurinkovoimalaa. Lakiperustelun mukaisesti (sivu 150): ”Pykälän 2 momentin mukaan pykälän 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettuna merkittävänä rakentamisena pidettäisiin aina pinta-alaltaan vähintään kymmenen hehtaarin kokoista aurinkovoimalaa. Säännös olisi uusi. Säännös tarkoittaisi sitä, että pinta-alaltaan vähintään kymmenen hehtaarin kokoinen aurinkovoimala ei voisi täyttää pykälän mukaisia sijoittamisen edellytyksiä suunnittelutarvealueella, vaan tämänkokoisen aurinkovoimalan rakentaminen edellyttäisi aina joko asemakaavan tai alueidenkäyttölain 9 luvussa tarkoitetun aurinkovoimarakentamista ohjaavan yleiskaavan laatimista. Myös mainittua hehtaarirajaa pienemmän aurinkovoimalan rakentaminen voisi edellyttää asemakaavan tai aurinkovoimayleiskaavan laatimista, jos sillä olisi pykälän 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettuja merkittäviä haitallisia ympäristö- tai muita vaikutuksia. Näin voisi olla esimerkiksi silloin, jo aurinkovoimala sijaitisi luonnon kannalta herkällä alueella.”

Lakikohdan 10 ha rajausta tulee poistaa; lakisääteisesti ei tulisi määritellä, minkäkokoinen aurinkovoimala-alue on merkittävää rakentamista. Merkittävyys tulisi ratkaista vaikutusarvioinnin kautta. Sijoittamisluvalla suunnittelutarvealueelle tulisi voida ratkaista suurempia aurinkovoima-alueita kuin vain enintään 10 hehtaarin voimalakokonaisuudet. Enintään kaavoitusvelvollisuus voitaisiin sitoa YVA-menettelyä edellyttäviin hankkeisiin. Kaavoitusvelvollisuus hidastaa ja vaikeuttaa aurinkovoima-alueiden kehittämistä. Pinta-alaperusteinen merkittävyyden rajausta tulisi poistaa lakisäännöksestä.

Sijoittamislupamenettelyssä suunnittelutarvealueella tulee arvioitavaksi selvitysten ja vaikutusarviointien kautta sekä YVA-menettelyn tarveharkinnan kautta mahdollinen alueen kaavoitustarve.

RakL 46 §:n säännöstä tulisi lisäksi tarkentaa siten, että maaseutuyrityksen liitännäiselinkeinojen rakentaminen ei tarkoita loma-asuntojen ja matkailupalveluasuntojen rakentamista. Asuinrakentamisen osalta on suunnittelutarvealueilla tarpeen laajempi lupaharkinta; määräyskohta aiheuttaa epäselvyyttä myös ranta-alueita koskien. Loma-asuntojen sekä matkailupalvelualueiden rakentaminen edellyttää pääsääntöisesti yhdyskuntateknisiä verkostoja ja liikenneväylien toteuttamista sekä palvelujen saavutettavuutta, joita suunnittelutarvealueella on tarpeen tarkastella sijoittamisluvan kautta.

”RakL 46 § (muutosesitys), sijoittamisen edellytykset suunnittelutarvealueella

Sijoittamisen edellytyksenä alueidenkäyttölain 9 §:ssä tarkoitettulla suunnittelutarvealueella on 45 8:ssä säädetyn lisäksi, että rakentaminen:

1) ei olennaisesti vaikeuta alueidenkäyttölain 79 §:n 1 momentissa tarkoitetun tietoverkossa pidetyn tiedon mukaisesti vireillä olevan tai lähiaikoina vireille tulevan yleis- tai asemakaavan laatimista;

- 2) ei johda vaikutuksiltaan sellaiseen merkittävään rakentamiseen tai aiheuta sellaisia merkittäviä haitallisia ympäristö- tai muita vaikutuksia, jotka edellyttävät asemakaavan laatimista;
- 3) on sopivaa yhdyskuntateknisten verkostojen ja liikenneväylien toteuttamisen sekä liikenneturvallisuuden ja palveluiden saavutettavuuden kannalta.

Edellä 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettuna merkittävänä rakentamisena pidetään aina pinta-alaltaan vähintään kymmenen hehtaarin kokoista aurinkovoimalaa.

Edellä 1 momentissa säädettyjen edellytysten estämättä kunnan on kuitenkin myönnettävä rakentamislupa:

- 1) olemassa olevaan asuntoon tai maatilaan kuuluvan talousrakennuksen rakentamiseen;
- 2) olemassa olevaan maaseutuyritykseen kuuluvan maa- ja metsätalouden tai sen liitännäiselinkeinon harjoittamista varten tarpeellisen rakennuksen rakentamiseen;
- 3) rakennuksen korjaus- ja muutostyöhön;
- 4) asuinrakennuksen vähäiseen laajentamiseen.”

Luonnos uudeksi alueidenkäyttöasetukseksi viimeistellään ja siitä pyydetään lausunnot syksyllä 2025. Jos haluatte jo nyt antaa siitä kommentteja niin voitte tehdä sen tässä.

-

Kanervio Pekka
Karstulan kunta